

Pas op!

OPRUKKEND SPEELGOED

Journaliste Petra Schouten is stapelgek op haar twee meiden. Jammer alleen dat haar huis er niet mooier op wordt. Over oprukkend speelgoed en snel slijtende meubels. En wat je ertegen kunt doen.

TAFEL € 10,-
(Kringloopwinkel)
LANTAARN
€ 29,95 en
FLESJES vanaf
€ 4,95 (beide
Loods 5) |
KAARS € 3,90
(Hema) | **SPEEL-
GOED** vanaf
€ 0,50 (Kinder-
feestwinkel)

‘Voor mijn part trekken ze alles uit de kast, ALS HET HUIS 'S AVONDS

“Zet dat de komende tien jaar maar uit je hoofd”, zucht mijn lief als ik tijdens een middagje shoppen neerplof op de loungebank van mijn dromen. Onze huidige driezitter is nog geen vier jaar oud, maar ziet er dankzij de invloed van dochters Marvy Lee (6) en Pippa Jools (4) uit als een tiendehandsje. Waren het eerst de mondjes die onze inmiddels doorgezakte familycouch vervuilden, tegenwoordig zijn het vooral stift- en plakkerige make-upvlekken die ik probeer weg te boenen. Ook de peperdure gietvloer heeft sinds de komst van ons kroost het nodige te verduren. Slijt- en krasvast, ideaal voor een gezin met jonge kinderen, verzekerde de verkoper. Zeker weten dat de makers vergeten zijn de slijtvastheid te testen op de invloed van de Wheelybug-loopauto. Dankzij ‘Lieveheersbeestje’ en ‘Muis’ ziet onze betonlookvloer er, bij een laagstaand zonnetje, uit als een peutertekening van negentig vierkante meter. Ook goed voor de nodige echtelijke irritaties is rondslingerend speelgoed. Vooral manlief heeft

moeite met het hoge kinderdagverblijfgehalte van onze woonkamer. Van het houten keukentje tot aan het dubbele kinderbureau, van de hut onder de trap tot aan de knutselvensterbank, van de knalrode krijtmuur tot aan het verrijdbare poppenhuis, van de blokkenkar tot aan de megagrote speelgoedton: om de paar meter staat, hangt of ligt wel iets van de meisjes.

SPIC EN SPAN

Hoe anders ziet het eruit bij onze burens, Migiel en Jolanda, die sinds vorig jaar tegenover ons wonen. Ook zij hebben twee kinderen, Senna (6) en Kian (2), en – hoogstwaarschijnlijk – nog veel meer speelgoed, omdat ze een meisje én een jongen hebben. Wat schetste mijn verbazing, de eerste keer dat wij bij hen op visite waren: geen vuiltje (lees: speeltje) aan de lucht, eh... op de vloer. Alles even strak en netjes. Zelfs de op maat gemaakte speeltafel in de keuken was leeg. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik met een kinderloos stel te maken had. Jolanda werkt vanuit huis. Juist omdat ze vaak thuis is, wil ze niet de hele dag tegen de speeltjes van haar kids aankijken. “Speelgoed ziet er met al die felle kleurtjes zo rommelig uit.” Jolanda bewaart de treintjes en auto’s van haar zoon en de knutselspullen, puzzels en Barbies van haar

MAAR WEER VAN ONS IS’

dochter in manden, die ze opbergt in de kast in de hal en in hun slaapkamers. Groot speelgoed waaronder een garage en een racebaan belanden aan het einde van de middag in de speciaal daarvoor gemaakte steigerhouten kisten onder het kindermeubel. “Dat wij van een strakke inrichting en sobere kleuren houden, betekent niet dat mijn kinderen geen troep mogen maken. Voor mijn part trekken ze alles uit de kast, als het huis 's avonds maar weer van ons is.” Op mijn vraag waarom ze geen speelkamer heeft, antwoordt Jolanda dat zij het ook niet leuk vindt om naar een apart kamertje te worden verbannen. Het kindermeubel, gemaakt van hetzelfde steigerhout als de eettafel ernaast, staat niet voor niets in de eetkamer. Daar zitten ze het meest. De spierwitte familiebank is intussen wel ingeruild: “We kochten de vierzitter toen ik zwanger was van mijn dochter. Het was dus een bewuste keuze. Ondanks het commentaar dat we veervuldig hoorden (‘Een witte bank is toch niet handig met kinderen?!’) ging het vier jaar lang goed. De eerste vlekken verschenen pas na de geboorte van mijn jongste. In tegenstelling tot zijn grote zus, die extreem netjes en opgeruimd is, is Kian een banjer eerste klas. Knoeien is zijn hobby. Hij was nog geen jaar toen de kussens er niet meer uitzagen. Veel vlekken kreeg ik er niet meer uit en dus zat er na anderhalf jaar Kian niets anders op dan de bank af te leveren bij het grofvuil. Onze nieuwe loungebank is grijs en gemaakt van een gemêleerde vuilwerend stof. Vlekken die er écht niet meer uit gaan, vallen door de kleur minder op.”

TROEP MET EEN HOOFDLETTER T

Een van de favoriete bezigheden van mijn lief is huizen bekijken op Funda. Of liever gezegd, woonboerderijen. Want, zo roept hij minstens eens per week: “In mijn volgende huis wil ik hoe dan ook een speelkamer.” Mijn eega kan dan ook echt niet tegen rommel. Hoewel ik een stuk makkelijker ben, snap ik zijn frustraties. Want hoe gezellig ook, zelfs ik erger me weleens aan al die kleurige meidenfrutsels die onze woonkamer sieren. Op die momenten denk ik met weemoed terug aan de tijd dat ik speelgoed nog associeerde met Bart Smit. Zo ook afgelopen woensdagmiddag. In amper twee uur tijd hadden de meisjes van onze toch al drukke huiskamer een grote puinhoop gemaakt. Op de bank 176 – ik heb ze geteld! –

Duplo-blokken. Ernaast een eiland van kussens. De tafel deed niet onder voor een werkbank bij de plaatselijke knutselclub. Naast de televisie een ontruimd poppenhuis, de minimeubeltjes verspreid door de woonkamer. Op de trap een spoor van Barbiekleertjes en in de keuken, op de grond voor het fornuis, een picknickkleed versierd met een plastic feestmaal. “Meiden,” gilte ik naar de minime’s die boven een hut bouwden, “over een halfuur gaan we eten. Opruimen!” Na drie keer roepen en evenveel waarschuwingen kwamen ze dan toch eindelijk beneden. “Jij ruimt de knutselspullen op”, zei ik tegen de oudste.

‘Mijn lief verzucht meerdere keren per week: “In ons volgende huis wil ik hoe dan ook een speelkamer”’

“En jij de Duplo”, tegen haar jongere evenbeeld. “Kom op, over tien minuten is papa thuis en jullie weten hoe hij over troep denkt.” Puntje bij paaltje heb ik uiteindelijk alles in mijn eentje opgeruimd. Want ja, als de jongste niet meewerkt, waarom zou de oudste dat dan wel doen?

OPRUIMRITUEEL

“Fout”, zegt professioneel organizer Zamarra Kok. Zij spreekt tijdens haar workshops organizing en huishoudmanagement veel jonge moeders die net als ik moppend en zuchtend blokken, autootjes en poppen in een bak mikken. “Als je uitstraalt dat je opruimen niet leuk vindt, kun je moeilijk van je kind verwachten dat hij of zij er wél plezier in krijgt. Maak van het opruimritueel een vrolijke gebeurtenis. Muziekje aan – vooral nummers met een snelle beat zetten aan tot actie – eierwekker erbij en racen maar. Elk kind een opdracht geven – wie het eerst zes blokjes in de bak heeft gegooid – werkt ook goed. Net als stickers uitdelen bij wijze van beloning. Neem foto’s van het speelgoed en plak een kopie op de bakken, zodat zelfs de allerjongste kan zien waar wat moet worden >

'Ze vinden alles de moeite van het bewaren waard, ZELFS EEN SURPRISE-EI...'

< opgeborgen. Het allerbelangrijkst is volgens Zamarra echter om je kind voortdurend de hemel in te prijzen. Vertel hem of haar zo vaak mogelijk hoe geweldig goed hij of zij kan opruimen. Want hoe vaker ze dat horen, hoe meer ze erin gaan geloven en hoe leuker ze het vinden. Wat kan jou het schelen dat het langzamer gaat? Dan begin je toch een kwartier eerder met het opruimritueel." Om nog enige controle te houden over de hoeveelheid troep die je kind maakt, kun je hem of haar beperkt ("Je mag nu drie dingen kiezen waar je mee wilt spelen") speelgoed laten uitzoeken dat hij of zij mag meenemen naar de woonkamer. Zamarra: "Wil je niet dat je kinderen alle plastic boxen die ze in hun kleine handjes krijgen, omkieperen – want niets is leuker voor een peuter dan een doos met Lego, Playmobil of ander klein spul ondersteboven houden – berg het speelgoed dan op in een grote, zware speelgoedkist. Je voorkomt hiermee dat de kamer binnen de kortste keren verandert in een grote bende, bovendien stimuleer je je kinderen om te selecteren."

RUILHANDEL

"Ga je een speelgoedwinkel beginnen?", vroeg de buurvrouw vorige week plagerig, doelend op de enorme stapel dozen voor de boekenkast. Ik lachte als een boer met kiespijn, toen ik haar vertelde dat de meisjes het weekend ervoor samen hun verjaardag hadden gevierd. Ze waren inderdaad gruwelijk verwend. "En nu ligt het dus nog steeds in de woonkamer, want ik weet echt niet waar ik alles kwijt moet." Het draait volgens Zamarra allemaal om balans: "Je kunt niet jong genoeg beginnen met uitleggen dat kinderen af en toe afstand moeten doen van oud spul om ruimte te maken voor nieuw speelgoed." Maar hoe dan? Zelfs die troep uit een Surprise-ei vindt mijn kleine ekster meer dan de moeite waard. Stiekem weggooien heeft geen zin. Ze heeft alles in de smiezen. Zamarra: "Veel jonge kinderen hebben moeite met loslaten. Wil je hun kamer of de speelkast uitmesten, doe dat dan in de week voor hun verjaardag of bijvoorbeeld Sinterklaas. Dan hebben ze iets in het vooruitzicht waardoor het hen minder moeite kost om de spulletjes waar ze nauwelijks meer mee spelen weg te doen." Ook in dit geval werkt een positieve benadering het best. Dus niet: wat wil je wegdoen? Maar: waar speel je het liefst mee? Niet lang na mijn gesprek met Zamarra belde vriendin Astrid.

"Wat heb jij eigenlijk met het speelgoed gedaan dat Bodhi voor zijn verjaardag kreeg?", vroeg ik haar. Enkele maanden geleden huurde Astrid (type ik-heb-een-klein-huis-maar-een-grote-kennissenkring) een kinderdagverblijf op IJburg af om de verjaardag van haar zoon te vieren. Gezien het aantal mensen dat op Bodhi's verjaardag kwam, moet hij ongeveer een halve speelgoedwinkel hebben gekregen. Astrid bekende dat ze tegen de meeste mensen had gezegd welk cadeau ze moesten kopen, variërend van een boekje en speelgoedautootje tot aan een badcape met zijn naam erop en een rugzakje. "Zou ik de opa's en oma's hun gang laten gaan, dan barst ons appartement binnen de kortste keren uit zijn voegen."

ONTROMMELEN

Zag ik vorige week nog als een berg op tegen de aankomende decembermaand, sinds de gesprekken met Zamarra, Jolanda en Astrid heb ik het licht gezien. Het keukentje en het poppenhuis staan intussen op wielen zodat de meisjes ze na het spelen zelf naar de bijkeuken kunnen rollen. De kasten, kisten, vensterbanken en speelhoek zijn uitgezocht. Alle speeltjes waar Marv en Pip niet of nauwelijks naar omkeken, hebben we samen weg gedaan. In eerste instantie reageerden ze niet echt enthousiast op mijn schoonschipplannen, maar toen ik uitlegde dat de Sint anders geen pakjes zou langsbrengen, omdat we het toch niet kwijt konden, waren ze ineens vol begrip. Een strak designhuis is niet voor ons weggelegd, maar na een paar dagen de handen flink uit de mouwen te hebben gestoken, ademt ons huis niet alleen meer 'kind'. Laat de Kerstman maar komen. ■

Voor meer tips: www.zamarra.nl

DE DESKUNDIGE:

'Laat je kind drie dingen kiezen waar hij of zij mee wil spelen. De rest blijft lekker in de kast liggen'